

arhivskega gradiva. Profesor Klasinec je velik pomen dajal postopku odbiranja. Zaradi širokega znanja mu je še tako neugleden dokument veliko povedal. Moji prvi seznanji so bili prevzemni, nato prvi "registri" fonda Muzejsko društvo Ptuj, objave v lokalnem časopisu. Prav tako mora pripravnik spoznati vse postopke obdelave posameznega dokumenta. To na primer pri srednjeveški listini še zdaleč ni preprosto, še posebej, če je pisar pisal nekaligrafsko, če je bil nenatančen pri imenih, datumih itd., ali pa je to namenoma počel zaradi skrivanja podatkov.

3. Pripravnik mora spoznati tudi vse ustvarjalce arhivskega gradiva in se srečati z vsemi vrstni gradiva - s spisi sodišč, zemljiško knjigo, gradivom gosposčin, pečati, grbi, rodovniki, cerkvenimi arhivi, spisovnim gradivom Mestne občine, listinami, ehovskimi redi, rokopisi in še in še. Moje prvo spoznavanje ustvarjalca po literaturi je bilo Muzejsko društvo na Ptuj. Zelo zanimivo je nato bilo srečanje z izjemno raznovrstnim gradivom nešteti ustvarjalcev, v nekaterih detajlih pokrivajoč evropski prostor (npr. arheološki simpozij na Ptuj, pred prvo svetovno vojno in po njej). Morda je prav srečanje z Muzejskim društvom še povečalo moje zanimanje za konec 19. in začetek 20. stoletja, čeprav moje osnovno arhivsko delo pokriva srednjeveško gradivo.

Študij zgodovinske literature in arhivske teorije ter prakse je bil zanj nad vse pomemben, ravno tako popularizacija arhivske službe in tudi raziskovalno delo, vendar to ni smelo preseči osnovnega arhivskega urjevalnega dela.

Nesojeni arhivski svetnik

V skladu z 28. členom zdaj veljavnega Pravilnika o pripravništvu, strokovnih izpitih in pridobivanju nazivov za zaposlene v dejavnostih s področja varstva kulturne dediščine je profesor Anton Klasinec izpolnjeval vse pogoje, razvidne tudi iz prispevka A. Fekonja v Ormoškem zborniku za pridobitev svetniškega naziva, razen prve alineje, da ima doktorat arhivskih znanosti. Z odliko opravljeni profesorski izpit pri znanih doktorjih ljubljanske univerze, pedagoško delo in še posebej hogato, tehtno in kakovostno delo na področju arhivistike, dolgo skoraj četrto stoletje, odtehtajo tisti PRAVILOMA, ki stoji v 28. členu pravilnika.

Nesojeni arhivski svetnik imenujemo Antona Klasineca zato, ker tega naziva ni imel, saj se po doslej znanih podatkih zanj ni potegoval, čeprav je delal v arhivski stroki svojega časa toliko in tako strokovno kot njegovi kolegi arhivski svetniki. Razlogi?

Monta bi bilo na mestu, da pokojni prof. Anton Klasinec ta naziv dobi, in sicer 13. junija 1999, ob 20. obletnici smrti. Osnova za odločitev bo tudi Klasinec v zborniku, ki ga pripravljata Zgodovinski arhiv Ptuj in Pokrajinski arhiv Maribor.

Slovesnost

Skromna slovesnost 5. 6. 1998 v Zgodovinskem arhivu Ptuj skupaj z arhivskimi kolegi iz Maribora in

Celja je izzvenela v smislu nagovorov ravnateljev Ivana Lovrenčiča, Miroslava Novaka in Rudija Koželja. Njegovi učenki Marija Hernja Masten in Kristina Šamperl Purg sta vsaka na svoj način predstavili življenje in delo velikega učitelja, in sicer z nagovoroma v obliki spominov, skromno razstavo in zloženko.

Drugi pomen arhivistike po Klasinecu je predstavljala predstavitev prve zgoščenke v Sloveniji, na kateri je arhivski inventar gradiva Službe družbenega knjigovodstva - Zaključni račun za obdobje od 1953 do 1986, ki ga je pripravil Branc Oblak, računalniško obdelavo zgoščenke pa je prispeval računalničar Danjan Lindental. Zgoščenka je tehnično na taki ravni, da se uporabnik počuti, kot da bi brskal po internetu.

Vir in literatura

- Personalna mapa prof. Antona Klasineca, Zgodovinski arhiv Ptuj.
- Slovenski biografski leksikon Ljubljana 1925-32 - prva knjiga, 1933-52 - druga knjiga.
- Kristina Šamperl: In memoriam - Profesorju Antonu Klasinecu, učitelju in mentorju, *Tednik*, 12. julij 1979, št. 26.
- Rudolf Egger: Widmung, Festschrift für Balduin Saria zum 70. Geburtstag, 1964 München (Buchreihe der Süddeutschen Historischen Kommission).
- Jakob Emeršič: Pomembnejši sodelavci Muzejskega društva od začetka do danes, *Muzejsko društvo v Ptuj* 1893-1956, *Zgodovinsko društvo v Ptuj* 1956-1983, Ptuj 1983.
- Pravilnik o pripravništvu, strokovnih izpitih in pridobivanju nazivov za zaposlene v dejavnostih s področja varstva kulturne dediščine, *Uradni list RS* 14. 6. 96.
- Andrej Fekonja: Pregled arhivske dejavnosti na Ormoško - Ptujskem območju v luči dela profesorja Antona Klasineca, *Ormož skozi stoletja II*, Ormož 1983, str. 7-23.

Kristina Šamperl-Purg

Antoša Leskovec - sedemdesetletnik

Antoša Leskovec, arhivski svetnik v pokoju, je svojo delovno dobo s krajšo prekinitvijo štirih let posvetil delu Pokrajinskega arhiva Maribor.

Vsa ta leta si je v PAM prizadeval za priznanje in uveljavitev mariborskega arhiva, zato je med njegovimi teksti, v katerih piše o zgodovini in razvoju mariborskega arhiva, dostikrat mogoče najti obravnavo problematike o Pokrajinskem arhivu in njegovih predhodnikih.

Ob petdesetletnici Pokrajinskega arhiva Maribor je zapisal: "Petdeset let po svojem povzdigu v javno ustanovo more mariborski varuh arhivskega dedeža kulturne dediščine na območju, ki je sicer mnogo

manjše, kot mu je bilo določeno leta 1933, pa oh intenzivnosti, ki jo je v primerjavi z nekdanjimi razmerami dosegla arhivska služba v novi Jugoslaviji, dovolj veliko, z vsemi mogočimi zakonskimi pooblastili evidentirati, varovati in zajemati arhivsko gradivo, ki dokumentira delovanje in snovanje slovenske družbe v koroški regiji, v največjem delu Podravja in v Pomurju.“

V nadaljevanju pa ugotavlja: "Do danes je arhiv tudi že izpolnil pričakovanja domače javnosti glede deleža, ki naj ga kot člen sestava dedičev Zgodovinskega društva v Mariboru prispeva k domačemu zgodovinarstvu.“

Antoša Leskovec se je večkrat oglašil s tehtnimi članki, vedno takrat, ko si je prizadeval za uveljavitev mariborskega arhiva. Kot dober strokovnjak je bil poklican in pritegnjen v delovanje številnih komisij in delovnih teles, tako v okviru Arhivskega društva Slovenije kakor tudi Skupnosti arhivov Slovenije in v druge organizacijske oblike, formirane v preteklosti, ki so združevale prizadevanje slovenskih arhivov.

Zdaj, ko praznuje sedemdesetletnico svojega življenja, ugotavljamo, da je danes Antoša Leskovec, arhivski svetnik v pokoju, profesor zgodovine in filozofije, dostikrat prevajalec, predvsem pa mentor mladim arhivistom.

Rodil se je leta 1928 v Radovljici. Oče mu je umrl zgodaj, že leta 1930, zato se je z mamo preselil v Maribor in tam po drugi svetovni vojni, leta 1947 končal realno gimnazijo.

Po končani gimnaziji se je vpisal na filozofsko fakulteto v Ljubljani na smer geografije in zgodovine, a je geografijo že v prvem semestru študija zamenjal s filozofijo. Študij je končal leta 1952.

Kot mlad profesor je začel svojo profesorsko kariero na Nižji gimnaziji v Mariboru, vendar ga je kmalu začelo zanimati delovno mesto v mariborskem arhivu. Ta je bil namreč šele leta 1952 spet osamosvojen, to pomeni, da je od leta 1941, ko je okupator odpravil samostojno delovanje mariborskega arhiva in ga je kot oddelek priključil muzeju, kljub sklepom AVNOJ-a deloval tako naprej še po letu 1945. Šele po letu 1952 je začel spet osamosvojen delovati pod "čudnim" imenom Državni arhiv Republike Slovenije - podružnica Maribor.

Antoša Leskovec si je potem, ko se je zaposlil v mariborskem arhivu, želel pridobiti dodatna strokovna znanja. Najprej je obiskoval višji arhivski tečaj v Beogradu ter opravljal arhivsko prakso v Državnem in v Mestnem arhivu v Ljubljani, nato pa nekaj časa še v Državnem arhivu Hrvaške v Zagrebu.

Leta 1954 je moral odslužiti vojaški rok, tako da je redno delo s polnim delovnim časom začel šele leta 1955. Najprej samo delno, ker je bil s polovičnim delovnim časom zaposlen še na šoli kot profesor, od leta 1958 pa je bil redno in polno zaposleni delavec in uslužbenec arhiva v Mariboru.

V šestdesetih letih je na povabilo Pedagoške akademije v Mariboru, tam začel predavati občo zgodovino do oktobrske revolucije, in to ob svojem rednem delu v arhivu. Leta 1969 je bil povabljen, da se na pedagoški akademiji tudi redno zaposli, po vsej

verjetnosti tudi zaradi spremljajoče zakonodaje in širjenja programa Pedagoške akademije Maribor, ki je želela imeti v delovnem razmerju čim več kvalitetnih profesorjev oziroma strokovnjakov.

Na Pedagoški akademiji Maribor je ostal samo slaba štiri leta, nato se je vrnil v mariborski arhiv ter prevzel funkcijo namestnika oziroma pomočnika ravnatelja. Večkrat je bil zaradi v arhivu znanih težav vršilec dolžnosti ravnatelja.

Njegovo strokovno delo je bilo vsa leta usmerjeno v resno študijsko in raziskovalno delo pri urejanju arhivskega gradiva. V začetku se je usmerjal predvsem na tisto arhivsko gradivo, ki je nastalo pred letom 1850. Pozneje je svojo strokovno dejavnost usmeril na arhivsko gradivo, ohranjeno v fondu Ohčina Maribor. V sedemdesetih letih, ko je za arhivsko gradivo do leta 1850 prišel v arhiv arhivist specialist, je Leskovec prevzel strokovno in tudi študijsko delo na obdelavi fondov s področja gospodarstva in uprave po letu 1850.

S prihodom novih strokovnih delavcev v Pokrajinski arhiv Maribor in z reorganizacijo arhiva v letu 1976 je Antoša Leskovec prevzel samo skrb za arhivske fonde in zbirke s področja uprave po letu 1850. To delo je opravljal z veliko vnemo in dobrimi rezultati v Pokrajinskem arhivu Maribor vse do odhoda v pokoj.

Kot namestnik in pomočnik ravnatelja ali nekaj časa tudi vršilec dolžnosti ravnatelja je prof. Antoša Leskovec večkrat imel pomembno vlogo pri temeljnih strokovnih odločitvah v Pokrajinskem arhivu v Mariboru.

Ob vseh teh odločitvah pa se je moral dejavno vključiti v projekt evidentiranja arhivskega gradiva, pomembnega za zgodovino Slovencev, v madžarskih arhivih, predvsem v arhivu sosednje Železne županije v Szombathelyu ter v arhivu Zalske županije v Zalaegerszegu.

Dostikrat je svoje delovno področje evidentiranja usmeril tudi v Državni nacionalni arhiv Madžarske v Budimpešti.

Posebej je treba poudariti, da se je prof. Antoša Leskovec, ko se je seznanil z dejstvom, da je v mariborskem arhivu veliko arhivskega gradiva, pisanega v madžarskem jeziku (delno je to gradivo prišlo po trianonski mirovni pogodbi v Jugoslavijo in pozneje v mariborski arhiv), sam odločil in se naučil madžarščine. Z obvladovanjem tega jezika rad priskoči arhivu na pomoč še danes.

Ob evidentiranju arhivskega gradiva na Madžarskem je prof. Antoša Leskovec precej let intenzivno evidentiral tudi arhivsko gradivo, pomembno za zgodovino Maribora in širše, tudi v Deželnem arhivu v Gradeu. Zaradi široke razgledanosti in znanja tujih jezikov so ga pritegnili k delu in izvajanju Arhivskega sporazuma z Avstrijo iz leta 1923 in Arhivske konvencije iz leta 1958.

Ta njegova dejavnost doslej še ni bila dovolj opisana, niti ne širše predstavljena. Kot poznavalec številnih jezikov so ga kmalu pritegnili tudi k drugim pomembnim nalogam ter k prvim korakom pri nastajanju razvoja in delovanju Arhivskega centra za

strokovno tehnična vprašanja, ki se je leta 1992 preimenoval v Mednarodni inštitut arhivskih znanosti.

Ker je obvladal jezike, ker je prevajal, sodeloval na mednarodnih konferencah, predvsem pa zaradi prepričanosti, da je treba vse, kar je dobro narejeno na področju arhivske teorije in prakse v Sloveniji, predstaviti tudi v tujini, je naše ugotovitve in izkušnje z veseljem prevajal in objavljajal ali poskrbel, da so bile objavljene tudi v tujih strokovnih časopisih v tujih jezikih.

Svoje bogato arhivsko, pa tudi zgodovinsko znanje je, kar je po mojem najpomembnejše, vsa ta leta iz dneva v dan brez jeze ali slabe volje prenašal na mlajšo generacijo arhivistov, ki so v zadnjih letih prihajali v Pokrajinski arhiv Maribor.

Prav zaradi tega svojega pedagoškega dela ga je tedanji Republiški sekretariat za kulturo Republike Slovenije leta 1982 imenoval za predsednika komisije za preizkus strokovne usposobljenosti za delavce, ki delajo z dokumentarnim gradivom. Pregled in število teh opravljenih strokovnih izpitov, če jih smemo tako na kratko imenovati, daje sliko o njegovi dejavnosti na tem področju.

Poleg teh skrbi za razvoj mariborskih mladih arhivistov in pa tistih delavcev, ki delajo na terezu z arhivskim in dokumentarnim gradivom, je vrsto let deloval tudi v naši tako imenovani republiški komisiji za strokovne izpite, torej v tisti komisiji, ki je skrbel, da so arhivski strokovni delavci naredili tako imenovane "državne" ali kake druge strokovne izpite, predpisane s takratno zakonodajo.

V letih od 1964 do 1972 je bil predsednik Zgodovinskega društva v Mariboru, nato pa je bil nekaj časa tudi v Izvršnem odboru Arhivskega društva Slovenije, tam je deloval v različnih telesih društva od leta 1958 pa vse do leta 1967.

Med letoma 1970 in 1974 je v Organizacijskem komiteju mednarodnega kulturno-zgodovinskega simpozija "Modinec" predstavljal mariborske Visokošolske zavode.

Njegov prispevek pri objavljanju Vodnikov je pomemben, saj je sodeloval že pri prvem Vodniku po arhivskih fondih Slovenije. Prav Antoša Leskovec je poskrbel, da so bili pod njegovim vodstvom za ta prvi slovenski vodnik narejeni prvi osnovni popisi arhivskih fondov in zbirk v mariborskem arhivu.

Prav tako se je vključil v delo tudi pri drugem popisu v osemdesetih letih, saj je sodeloval pri popisu ter nastanku Vodnika po arhivskih fondih in zbirkah SFRJ, knjigi za Slovenijo, ki je tudi danes še vedno aktualna in uporabna.

Ob svojem arhivskem strokovnem delu je pripravil več razstav, med katerimi naj omenimo le nekatere najpomembnejše: Arhivsko gradivo in njegovo varstvo Slovenj Gradec 1974, oziroma Ravne na Koroškem leta 1974. Bil je nosilec projekta proslave in razstave ob 50-letnici Pokrajinskega arhiva Maribor (leta 1983). Postavil je posebno razstavo Maribor leta 1945-1965 (leta 1975), na kateri je predstavil novejšo zgodovino mesta. Pomembni razstavi sta bili tudi v Prekmurju, in to Viri za gradbeno zgodovino Prekmurja do leta 1919, odprta je bila leta 1991 v Lendavi,

ter Lendava skozi stoletja (leta 1992), prav tako v Lendavi.

Arhivsko strokovno delo, ki ga je opravil Antoša Leskovec, je seveda težko opisati, prav tako navesti vse fonde, ki jih je uredil v svoji skoraj štirideset let dolgi arhivski dobi. Naj omenim samo nekatere.

Ureditev in inventarizacija fondov Gospostva Konjice-Oplotnica, Popis zemljiških knjig, gosposčin ter magistratov, mest in trgov, le-to je pozneje s sodelovanjem arhivistke Emice Ogrizek izdal tudi v samostojni publikaciji Inventarji III (leta 1989). Nato je uredil arhiv Velikega župana mesta Maribor 1941-1945, gradivo ogrske uprave, ki je bila prevzeta po trianonski mirovni pogodbi. Gre za tisto odbrano arhivsko gradivo iz madžarskih arhivov, ki je pisano v madžarskem jeziku in je bilo izvzeto iz fondov uprave Županije Zala in Železne županije, ter popis civilnih in župnijskih matičnih knjig in več letnikov gradiva murskosoboškega okraja iz obdobja Ogrske. To gradivo je inventariziral tudi zaradi tega, ker je pisano v madžarskem jeziku, tako da ga je odtlej mogoče posredovati tudi tistim, ki madžarskega jezika ne znajo, torej uporabnikom in drugim raziskovalcem tega gradiva.

Ob svojem arhivskem strokovnem delu je sodeloval tudi pri urejanju številnih fondov. Med njimi naj omenimo spet samo nekatere izbrane, kot so: Sresko načelstvo Dravograd od leta 1920-1942, Muncipij Železne županije, Pooblaščenec za vprašanja dela šefa Civilne uprave za Spodnjo Štajersko, Uprava za gradnje in regulacijo Maribor, Okrajno sodišče Maribor - zapuščinski spisi in drugo.

Ob tem je prof. Antoša Leskovec tudi intenzivno objavljajal. Del njegovih raziskav in objav je predstavljen v posebnem prispevku, ki ga je pripravil arhivist - knjižničar iz Pokrajinskega arhiva v Mariboru Leopold Mikec-Avberšek. Naj na tem mestu navedem samo nekaj njegovih pomembnih objav, med katerimi je najobširnejša Vodnik po gradivu mestne občine Maribor na 294 straneh s predstavitev najobsežnejšega fonda starih občin, ki jih hrani Pokrajinski arhiv Maribor. Fond obsega kar 98 tekočih metrov, to je 560 arhivskih škatel ter 550 knjig.

Ob njegovih prispevkih, navedeni so v objavljeni bibliografiji, naj tukaj omenim samo tiste, ki so pomembni za poznavanje zgodovine Maribora in širše, saj je s tega področja objavil precej člankov in imel odmevne referate, nekatere tudi zunaj Maribora in v tujini.

Za arhivistiko so pomembna njegova predavanja Mariborski arhiv in nekateri njegovi problemi leta 1960, nato Pokrajinski arhiv v Mariboru od leta 1946-1965, Franjo Baš in mariborski arhiv in če bi lahko našteval.

Antoša Leskovec, arhivski svetnik v pokoju, je danes prištet med zaslužne delavce arhivske in zgodovinske stroke pri nas v Sloveniji. Zaradi aktivnega sodelovanja pri delu in organizaciji Posvetovanj o strokovnih in tehničnih vprašanjih v arhivih (njegovih strokovnih člankih so objavljeni v sodobnih arhivih), zaradi njegovega dela pri razvoju Arhivskega centra za strokovno tehnična vprašanja današnjega Medna-

rodnega inštituta arhivskih znanosti ter zaradi objavljenih prispevkov in prevodov v publikaciji *Atlanti* je bil Antoša Leskovec leta 1998 odlikovan z veliko zlato listino Pokrajinskega arhiva v Mariboru. Zaradi vseh dejavnosti je znan tudi širše, v Mariboru ga imenujemo "mestni arhivar", saj je v mariborskem arhivu s krajšo prekinitvijo preživel celih štirideset let, torej obdobje od 1952 do 1992, ko se je upokojil. Antoša Leskovec je še danes pomemben člen pri delu za razvoj in uveljavljanje Pokrajinskega arhiva Maribor v Sloveniji in tudi v tujini.

Posebno veseli smo, ker arhivski svetnik v pokoju Antoša Leskovec še vedno pogosto prihaja v Pokrajinski arhiv Maribor, kjer je toliko let nesehčno in brez slabe volje pomagal reševati arhivske strokovne, pa tudi druge probleme. Še danes zna priskočiti na pomoč tudi pri reševanju povsem vsakdanjih, pa tudi življenjskih problemov, kar lahko zaradi svojega hogaatega strokovnega znanja tudi s pridom stori.

Vsi zaposleni v Pokrajinskem arhivu Maribor si močno želimo, da bi naš starosta slovenske arhivistike še veliko let prihajal med nas in tako kot doslej z blagim nasmehom dajal navodila ali predlagal načine, kako rešiti arhivske, pa tudi druge probleme vsakdanjosti.

Peter Pavel Klasinc

Bibliografija Antoše Leskovca ob 70-letnici

Uvod

Bibliografija g. Antoše Leskovca je zbrana in razvrščena po kriterijih, ki jih zahteva ministrstvo za znanost in tehnologijo za raziskovalec. Zhrani so vsi prispevki, ki jih je avtor objavil v obdobju od prvega prispevka leta 1960 do objavljenih člankov v letu 1998. V bibliografiji pa ni navedeno avtorstvo številnih razstav, ki sodijo v skupino Izvedena in druga nedostopna dela. Avtor žal ni zapisoval vseh razstav, ki jih je pripravljala. Katalogi vseh razstav niso ohranjeni, za nekatere razstave pa niti niso bili izdani. Leta 1970 je gospod Leskovec v Zborniku Pedagoške akademije v Mariboru 1960-1970 objavil bibliografijo profesorjev in tako objavil svojo bibliografijo za leta 1960-1970. V Arhivih je bila prav tako objavljena bibliografija članov Arhivskega društva Slovenije, in sicer po posameznih letih. V tem prispevku je zbrana njegova bibliografija s tipološko razvrstitvijo, ki kaže na strokovnost njegovih prispevkov. Izmed 75 bibliografskih enot je 31 strokovnih člankov. 14 bibliografskih enot je poglavje ali samostojen sestavek v znanstveni ali strokovni knjigi. Nadalje je v bibliografiji 7 recenzij knjig in 9 člankov o pomembnih zgodovinarjih ali dogodkih, pomembnih za zgodovino.

V bibliografiji je vsebina večine člankov v skupini strokovnih člankov prikaz razvoja industrializacije, gospodarstva in obrti v severovzhodni Sloveniji. To je še danes njegovo največje veselje pri pregledovanju

arhivskega gradiva v čitalnici Pokrajinskega arhiva Maribor, kjer je redni obiskovalec. Njegovi strokovni članki in poglavja v znanstvenih in strokovnih knjigah so zgoščene objave dognanj in podatkov, ki jih je zbral pri svojem znanstveno-raziskovalnem delu v arhivu. Vsebina njegovih člankov bi zadostovala za izdajo več monografij. Vendar je doslej v monografski obliki izdal le dve deli, v seriji inventarjev Pokrajinskega arhiva Maribor; Zemljiške knjige gosposčin ter magistratov mest in trgov v Pokrajinskem arhivu Maribor ter Mestna občina Maribor.

ČLANKI IN SESTAVKI

1.04 Strokovni članek

1. LESKOVEC, Antoša. Mariborski arhiv in nekateri njegovi problemi. *Arhivist*, 1960, leto 10, št. 2, str. 49-53. <COBISS-ID 291973>
2. LESKOVEC, Antoša. Ob 800 - letnici Maribora. Sedem dni (Maribor), 23.X.1964, 14, št. 41, str. 3, ilustr. <COBISS-ID 293765>
3. LESKOVEC, Antoša. Dokumenti minulih časov : Pokrajinski arhiv Maribor razstavlja arhivalije iz svojih fondov. Večer (Maribor), 12.X.1965, 21, št. 237, str. 8, ilustr. <COBISS-ID 294021>
4. LESKOVEC, Antoša. Pohorski gozd mariborske meščanske srenje. Čas. zgod. narodop., 1967, let. 38 = 3, št. 1, str. 75-83. <COBISS-ID 295813>
5. LESKOVEC, Antoša. Ob petdesetletnici deklaracije. Večer (Maribor), 30. V. 1967, 23, št. 124, str. 8, ilustr. <COBISS-ID 294533>
6. LESKOVEC, Antoša. Franjo Baš in mariborski arhiv. Čas. zgod. narodop., 1969, let. 40 = 5, str. 113-118. <COBISS-ID 291717>
7. LESKOVEC, Antoša. Mitnina in mitnice v Mariboru = Die Maut und die Mauthauser in Maribor. Čas. zgod. narodop., 1969, let. 40 = 5, str. 410-418. <COBISS-ID 296581>
8. LESKOVEC, Antoša. Seznanjanje sosedov : letošnja poletna univerza Savaria v Szomhathelyu. Delo (Ljublj.), 5.IX.1969, 11, št. 243, str. 5. <COBISS-ID 295557>
9. LESKOVEC, Antoša. Vojaška oblačilnica v Mariboru 1784-1809. Čas. zgod. narodop., 1971, let. 42 = 7, str. 99-105. <COBISS-ID 296837>
10. LESKOVEC, Antoša. Uradna potovanja Mariborčanov leta 1565. Čas. zgod. narodop., 1972, let. 43 = 8, št. 1, str. 65-67. <COBISS-ID 297349>
11. LESKOVEC, Antoša. Tovarna svinčenega belila v Selnici ob Dravi. Čas. zgod. narodop., 1975, let. 46 = 11, str. 44-47. <COBISS-ID 298117>
12. LESKOVEC, Antoša. Stara mariborska zemljiška knjiga. Večer (Maribor), 3.IV.1975, 31, št. 78, str. 5. <COBISS-ID 295301>
13. LESKOVEC, Antoša. Benedikt Vivat izposluje leta 1841 deželno tovarniško dovoljenje za svojo steklaro ob Lobnici v Rušah. Čas. zgod. narodop., 1977, let. 48 = 13, str. 164-168. <COBISS-ID 298629>
14. LESKOVEC, Antoša, PREDAN, Milan. Sedem kilometrov preteklosti. Večer (Maribor), 14. III.